

Sygn. akt III K 216/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla W. Pragi Południe w Warszawie w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Iwona Wierciszewska**

Protokolant: Magdalena Borkowska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 08.04.2014 r.

sprawy

M. C., c. R. i E. z d. S., ur. (...) w O.

oskarżonej o to, że:

I. W dniu 07 sierpnia 2013 r. w W. w (...) Oddziale Banku (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), w celu uzyskania kredytu gotówkowego w kwocie 120 000 przedłożyła pracownikowi w/w banku podrobione dokumenty w postaci dziesięciu sztuk elektronicznych wydruków potwierdzeń przelewów wykonanych w okresie od 08 lutego 2013 r. do 19 lipca 2013 r. na rzecz Urzędu Skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z prowadzonego przez (...) Bank S.A. rachunku bankowego o numerze (...) dla firmy (...), podczas gdy w rzeczywistości transakcje te nigdy nie były faktycznie wykonane, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania wskazanego powyżej wsparcia finansowego,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k.

orzeka

I. Oskarżoną M. C. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. skazuje ją i wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres 3 (trzech) lat próby;

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 270 (dwustu siedemdziesięciu) złotych, w tym 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt III K 216/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2013r. w (...) Oddziale Banku (...) z siedzibą w W. oskarżona M. C. złożyła wniosek o przyznanie jej kredytu gotówkowego w wysokości 120000 złotych (k. 23). Wraz z wnioskiem oskarżona załączyła dziesięć sztuk elektronicznych wydruków potwierdzeń przelewów wykonanych w okresie od 8 lutego do 19 lipca 2013r. na rzecz Urzędu Skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z prowadzonego przez (...) Bank S.A. rachunku bankowego o numerze (...) dla firmy (...). Celem dokonania weryfikacji złożonego przez oskarżoną wniosku o kredyt gotówkowy Bank (...) zwrócił się do (...) Bank S.A. o potwierdzenie wykonania przez oskarżoną wyżej wymienionych

przelewów i uzyskał informację, iż z rachunku (...) dla firmy (...) nie wykonano przelewów których potwierdzenia złożyła oskarżona (k. 23, k. 45-53). W związku z tym w dniu 16 września 2013r. Bank (...) z siedzibą w W. złożył do Prokuratury Rejonowej dla W. P. w W. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (k. 1-3). Oskarżona w toku przesłuchania w ramach czynności postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonej do zarzucanego jej przestępstwa znajduje potwierdzenie w zebranych przez Prokuratora materiale dowodowym.

Z zeznań świadka M. L., pracownika Banku (...), jednoznacznie wynikają okoliczności popełnionego przez oskarżoną przestępstwa. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, który wiedzę o zdarzeniu powziął w związku z wykonywanymi czynnościami pracowniczymi, w sposób logiczny i spójny przedstawił przebieg zdarzenia oraz czynności jakie następnie podjął w wyniku złożenia przez oskarżoną wniosku kredytowego wraz z dokumentacją, mającą stanowić podstawę do jego przyznania przez bank.

Wśród dowodów ze źródeł nieosobowych na plan pierwszy wysuwają się dowody w postaci dokumentacji bankowej, a zwłaszcza historii operacji bankowych z (...) Bank S.A. oraz dokumentacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ich analiza daje podstawę do uznania szczerości przyznania się przez oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz do ustalenia okoliczności popełnienia przestępstwa. Oceniając wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, przyjęc należy, iż wina oskarżonej w świetle art. 297§1 kk, nie może budzić żadnych wątpliwości.

W związku z tym, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a nadto postawa oskarżonej wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy, Sąd uwzględnił wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k. a uprzednio uzgodniony z oskarżoną o wymierzenie oskarżonej kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Bezspornym bowiem jest, że oskarżona składając w dniu 7 sierpnia 2013r. w oddziale Banku (...) w W. wniosek o kredyt gotówkowy w kwocie 120000 złotych posłużyła się podrobionymi dokumentami w postaci dziesięciu sztuk elektronicznych wydruków potwierdzeń przelewów wykonanych w okresie od 08 lutego 2013 r. do 19 lipca 2013 r. na rzecz Urzędu Skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z prowadzonego przez (...) Bank S.A. rachunku bankowego o numerze (...) dla firmy (...), podczas gdy w rzeczywistości transakcje te nigdy nie były faktycznie wykonane, a w /w dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania wskazanego powyżej wsparcia finansowego, czym wyczerpała znamiona czynu zabronionego opisanego dyspozycją art. 297 § 1 k.k.

Przy wymierzaniu oskarżonej zawnioskowanej przez prokuratora w akcie oskarżenia kary Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy określone w art. 53 k.k., bacząc by orzeczona kara była współmierna do stopnia zawinienia oskarżonej, jak również stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Wymierzając M. C. karę zasadniczą 1 roku pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości i zawinienia jej czynu. Na wymiar kary wpływ niewątpliwie mieć musiała również uprzednia niekaralność oskarżonej i wiek , co świadczy iż przedmiotowe zdarzenie było rzeczywiście incydentem w jej życiu. Mimo tych łagodzących okoliczności, Sąd nie stracił jednak z pola widzenia faktu, że oskarżona podjęła działania, które godziły w prawidłowość, rzetelność obrotu prawnego związanego z bezpieczeństwem obrotu gospodarczego, co zdaniem Sądu przemawiało za koniecznością jej ukarania.

W ocenie Sądu tak orzeczona wobec oskarżonej kara spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej w sposób prawidłowy wdrażając oskarżoną do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Na podstawie art. 627 § 1 kpk Sąd obciążył oskarżoną kosztami postępowania, nie znajdując jakichkolwiek przesłanek do chociażby częściowego zwolnienia od obowiązku ich uiszczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.